

SÖNDAGEN EFTER JULDAGEN

IN OCTAVA NATIVITATIS DOMINE

Text: Luk 12: 32. Predikan av komminister Lars Borgström, Lutherska församlingen i Stockholmsområdet (LFS)

Vi har firat jul och ännu en gång begrundat det outtömliga mysteriet att Gud blivit människa. Vi har fått höra om änglarna som sjöng *"Ära vare Gud i höjden"* och om herdarna som fann det lilla barnet som var lindat och låg i krubban - tecknet på att en Frälsare hade getts åt oss människor, en Frälsare som var Messias, Herren. Vi har verkligen fått glädja oss.

Det kristna livet är dock inte endast glädje. Redan Annandag juls budskap om Stefanus och det kristna martyriet påminner oss om detta. I förföljelser och lidanden är det inte alltid lätt att vara glad, men friden och saligheten, den djupare lyckan som grundar sig i barnskapet hos Gud, finns där ändå – och den lyckan kan inga förföljelser, ingen nöd eller fattigdom ta ifrån oss. Dagens predikotext påminner oss också om att

DE KRISTNA ÄR EN LITEN SKARA SOM OFTA HAR DET SVÅRT

Jesus säger: *"Var inte rädd, du lilla hjord, ty er Fader har beslutat att ge er riket."* Han liknar de kristna, de som tror på Honom, vid en liten fårahjord. Det är ju passande, eftersom Han själv är den gode Herden som sökt upp, funnit och burit hem sina får till den rätta fårfällan. Och att hjorden är liten i förhållande till det stora folkhav som världens samlade befolkning mängd utgörs av, framgår av Matt. 7:13-14, där Jesus säger: *"Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den. Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den."* Det är alltså många som vandrar fram på livets väg utan Jesus, men få som gått in genom porten Jesus och vandrar mot evigheten tillsammans med Honom på den smala vägen. Dessa få är Jesu lilla hjord.

Att Jesus säger till de sina att de inte skall vara rädda tyder på att det finns mycket här i världen som ter sig hotande och skrämmande för oss som är kristna. Det är därför Jesus vill trösta oss och säga att det egentligen inte är någon fara. Som får tillhöriga den gode Herden har vi ju ingenting att frukta. Hans käpp och stav är mäktiga att skydda oss från alla faror, ja den sanne Herdens vapen driver bort alla hemska rovdjur som vill sätta klorna och tänderna i oss. T.o.m. vargen själv, som är djävulen, tvingas retirera. Men varför måste Jesu lilla fårahjord överhuvudtaget tröstas och beskyddas av Honom? Det har att göra med att

VÄRLDEN HATAR SANNINGEN

"Ni kommer att bli utstötta ur synagogorna, ja, den tid kommer då var och en som dödar er skall tro sig tjäna Gud. Och det skall de göra, därför att de varken känner Fadern eller mig" (Joh. 16:2-3). Detta sade Jesus för att Hans lärjungar inte skulle komma på fall. Han ville förbereda dem på förföljelser av olika slag, så att de inte skulle bli förtvivlade och tro att de misslyckats eller att allt skulle förloras när de led nöd eller dödades. Han sade också till dem: *"Om världen hatar er, skall ni veta att den hatat mig innan den hatat er. Om ni vore av världen, skulle världen älska er som sina egna. Men ni är inte av världen, utan jag har utvalt er och tagit er ut ur världen. Därför hatar världen er."* (Joh. 15:19-20)

Lärjungarna blev mycket riktigt utstötta ur synagogorna. De hade större rätt att vara där än de falska judarna som inte trodde att Jesus är den Messias som Gamla testamentet vittnar om. Lärjungarna var de äkta judarna, de som delade Abrahams tro. De var arvtagarna till patriarkernas och profeternas religion.

På samma sätt har Jesu sanna lärjungar idag blivit utstötta ur de stora, etablerade kyrkorna. Gudfruktiga unga män som Herren kallar till predikoämbetet får inte bli präster därför att de för sitt samvetes skull

t.ex. vill hålla Herrens bud om att kvinnan inte skall undervisa offentligt, d.v.s. predika, i församlingen (1 Kor. 14:33-37, 1 Tim. 2:11-12). De präster som vill predika Guds lag i dess skärpa och ett fulltonigt evangelium trängs tillbaka, baktalas och förföljs. De falska kristna har makten i den stora yttre, etablerade kyrkan i vårt land, Svenska kyrkan - som fortfarande bär det lutherska namnet - liksom de falska judarna hade den i synagogorna. Men Guds Ord bär inte bojar. Liksom apostlarna lämnade synagogan, Luther lämnade påvekyrkan, har vi lämnat den avfälliga Svenska kyrkan och firar våra gudstjänster i Ande och sanning efter Bibelns Ord.

Vi ser alltså att inte bara de falska judarna på apostlarnas tid, utan även namnkristna i de olika kyrkorna, förföljer Guds sanna barn. Såsom det var redan på Isaks och Ismaels tid, att "den som var född efter naturens ordning förföljde den som var född i kraft av Anden, så är det också nu" (Gal.4:29). Avfälliga kyrkor och partier inom kyrkorna skall intill tidens slut, under sken av nitälskan för Guds ära och sanningens och kärlekens försvar, förfölja de levande kristna och försöka släcka den himmelska elden, varhelst den börjar brinna.

Den djupaste anledningen till hatet är att Sanningens Ande överbevisar världen om synd (Joh. 16:9). Världens människor, de som inte är Guds barn, vill vara rättfärdiga - men inte i Jesus, utan i sig själva. De vill vara självrättfärdiga och hatar när deras synd avslöjas. Och deras egenrättfärdighet gör att de även hatar evangeliet. De vill inte veta av en skänkt rättfärdighet från Himmelen som var och en som vill får ikläda sig alldeles för intet. Då kan de inte vara präktiga och lyckade i sin självgodhet. Att bekänna sin synd och snyftande komma och be om nåd för Jesu skull passar sig inte. Världens människor är många fler än de kristna. Många av dem är som vargar som vill riva sönder Kristi fårahjord. Hur skall då de kristna klara sig i en ond och farlig värld? Det gör de tack vare

DEN GODE HERDENS STYRKA OCH BESKYDD

De sanna, levande kristna utgör en liten hop människor som till det yttre ser så svag och oansenlig ut. Det märkliga är att det ändå inte går att utrota denna lilla fårahjord. Många diktatorer och regimer har försökt. De har haft alla världsliga maktmedel man kan tänka sig i sin hand, men den kristna församlingen har de inte kunnat rå på. Hur kan det komma sig?

Pastor Wurmbrand berättar om ett ateistmöte i Ryssland under kommunisttiden. Föreläsaren propagerade för Darwins evolutionslära och förklarade att livet här på jorden började spontant och sedan utvecklades genom naturligt urval, och att i den hårda kampen för överlevnad klarade sig bara de starka och snabba djuren, medan de svaga dukade under. En troende frågade: "Men hur kom det sig att fåren överlevde, att de inte uppslukades av vargarna? Varginnan föder fem till sex vargungar om året, tackan föder endast ett lamm om året. Det innebär en övervikt av 5 till 1 för den starkare som har skarpa tänder, vassa klor och styrka och snabbhet. Fåret saknar tillräckliga försvarsmöjligheter. Hur kommer det sig då att det fortfarande finns får? I dag skyddar människorna dem. Djurvärlden, säger du, existerade innan människan framträdde. Vilka skyddade fåren då?" (Wurmbrand, *Svar på Moskvas bibel*, s 11-12). Fåren kunde naturligtvis inte existera utan en beskyddare, nämligen människan, som skapades samma dag som fåren (1 Mos. 1:24-26). På samma sätt kan inte heller Jesu älskade fårahjord, som varit helt försvarslös mot grymma förföljare ända sedan den första kyrkans tid, existera utan en beskyddare, nämligen Gud själv.

Jesus säger till oss: "*Var inte rädd, du lilla hjord, ty er Fader har beslutat att ge er riket*" (Luk. 12:32). Han har också sagt att den klippa som församlingen är byggd på, nämligen den sanna bekännelsen till Jesus, är så fast och säker, att inte ens "helvetets portar", d.v.s. helvetet i all dess fruktansvärda fasa och styrka, skall "*få makt över den*" (Matt. 16:18). Vilar vi på den klippan är vi helt säkra och trygga, hur mycket världen än rasar och hatar oss. Vår lutherska bekännelse lär helt bibelenligt att "*en helig kyrka skall äga bestånd till evärdelig tid*". Och "*kyrkan är de heligas samfund, i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltas*" (SKB, s 59). Vi är en liten skara som i dag samlas till gudstjänst, men vi har Gud med oss, och då kan ingenting besegra oss, vad som än händer. I denna tro får, kan och skall vi vara fullständigt trygga. "*Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara*" (Sv. ps. 248:1).

Amen.

